

ecos

MARCIALITAT I EFICIENCIA

II

L'exèrcit, per poder-li donar aquest nom, necessita tenir una ànima col·lectiva. Un exèrcit eficient és un cos gregari. Recordem unes paraules de l'imprescindible Gustau Le Bon: "qualsevol que siguin els individus que composen una col·lectivitat, i per diversos que pugui ésser el seu caràcter i la seva intel·ligència, el sol fet d'estar integrats en una multitud els dota d'una espècie d'ànima col·lectiva."

Si és així, és lògic pensar, diem nosaltres, que hi ha alguna cosa que serveixi d'enllaç entre els diversos individus d'un cos social i, en el cas particular, de l'exèrcit. Aquesta cosa, per excepció, pot ésser material i immediata (l'atracció d'un botí), però gairebé sempre el que lliga una multitud és una cosa ideal i que està per damunt dels interessos de cada u dels que la formen.

En l'exèrcit, el que marca la seva eficiència, és l'ideal que posa en la pròpia funció. Un exèrcit eficient és aquell que té davant seu, real o problemàtic, un enemic digne d'ell. La moral d'una milícia s'eleva per la qualitat del seu adversari, junt amb la tranquil·la confiança amb els seus propis destins. L'eficàcia se n'anirà a terra si a qualsevol exèrcit li doneu una missió mesquina. Tal és el cas d'Espanya. Espanya ha compromès les seves tropes en l'ideal de vèncer unes esparrades tribus rifenyes. De vèncer, no de colonitzar. De vèncer, ressuscitant les velles llegendes del temps d'Almansor o els temes folklòrics de moros i cristians. El nostre exèrcit, al Riff i a Iebala, perdia tant la dignitat com si li fessin arreplegar brossa pels carrers. No hi havia voluntat de potència, no hi havia ideal i el que teòricament devia ésser un cos gregari, era a la pràctica una col·lecció d'individus que cada u anava per ell.

I ja és sabut que un exèrcit en derrota és precisament això: que es trenca per un moment l'ànima col·lectiva i només queden en la fugida els egoïsmes individuals; en conseqüència, les nostres tropes al Marroc, es troben en un estat latent de derrota, sense fe i sense ideal.

No és sols el dígue'm amb qui vas, que pot jutjar qui ets; és igual

Desgavell financier

Els capitalistes que treien els seus capitals del territori de la República Espanyola i els canviaven per monedes estrangeres, per tal d'assegurar-se la seva valoració, hauran sofert una forta sorpresa i un regular pànic en llegir la baixa sobtada de la lliura esterlina.

Amb seguretat que els esmentats capitalistes en un moviment instintiu s'hauran apressat a intentar canviar totes les lliures que tenen; més els seus dubtes i les seves angixes hauran surgit així que s'hauran vist obligats a triar la divisa, perquè no sabem pas quin país hi ha avui al món que pugui oferir als pacífics i espantadissos capitalistes una seguretat i una estabilitat prou fermes per poguer-los tranquil·litzar i deixar-los fer la seva digestió normalment.

Si la moneda d'Anglaterra, la potència econòmica més sòlida i experta, trontolla com qualsevol moneda de l'Amèrica del Sur; si els Estats Units estan atravesant una crisi que qualsevol dia pot convertir-se en una debacle semblant... quines monedes compraran els capitalistes que volen assegurar llur vida contra totes les possibles contingències adverses del seu país?

Es veu que el trasbalsament produït per la Gran guerra encara no s'ha acabat i no hi ha qui pugui preveure quin serà el seu abast. No obstant, poden avui ja constatar que el desequilibri econòmic esdevingut amb motiu d'aquella afrosa lluita no tornarà a ésser restablert pels procediments d'avant guerra.

Avui els grans Estats han perdut el control de la cotització de llur moneda per esdevenir esclaus dels grups de gran financers que especulen tots els dies en gran escala sobre totes aquelles divises i aquells negocis que creuen pertinents.

el dígue'm amb qui no vas. Els nostres amics ens defineixen, però exactament els nostres enemics. Jo puc arribar a ésser amic d'un rífeny; el que és intolerable és que jo pugui arribar a ésser el seu enemic. S'ocorreix de cap manera que un anglès sigui rival d'un zulú?

El que els alemanys anomenen "herdinstint", esperit de grup, es perd quan el grup no té el seu ideal.

La immoralitat de la guerra va portar l'especulació desenfrenada i immoral del negoci, i aquesta ànsia de domini de les finances nacionals i internacionals va fer nèixer aquest ser no prou ben conegut i classificat i que li han donat el nom de financier.

Aquests senyors no creen noves indústries, no busquen nous mercats per aixamplar un negoci, sinó que especulen, a base dels negocis ja existents i procuren, amb una sèrie de combinacions més o menys hàbils, apoderar-se de la direcció del negoci que es tracta per tal d'expressar tots els rendiments possibles i fer-lo servir de base per anar a l'assalt d'altres, sense preocupar-se dels resultats econòmics que puguin portar la seva gestió.

Aquestes combinacions financeres han fet trontollar moltes vegades els més forts governs del món i n'han enderrocat molts de més febles.

Aquesta potència dels financers en trobar-se en lluita amb els governs han obligat a aquests últims a esgrimir les mateixes armes, i per això veiem la política econòmica immoral del govern alemany i d'altres fins l'última maniobra del d'Anglaterra.

Avui els governs es veuen obligats a especular amb els capitals de llurs clients com qualsevol financier, i per això han perdut tota aquella serietat que donava una confiança il·limitada a la gent de diners.

Aquests últims anys s'han iflat d'una manera desaforada tots els negocis i potser caldria portar a la misèria un tant per cent molt crescut de rentistes perquè de fet fins pels rentistes esmentats, es solucionessin molts conflictes avui aparentment insolubles.

Es el cas de les neurosis de guerra, que dona la inactivitat forçada a les trinxeres. Les sublevacions de Kiel, segons la tant interessant novella històrica de Teodor Plivier "Els coolis del Kaiser", no venien de la guerra, sinó de la inactivitat obligada de la marina tudesca que esmortuïa els nobles ideals que aquella gent havia posat en la lluita.

L'exèrcit necessita un enemic dig

L'esmena d'Alcalà Zamora

Les últimes notícies rebudes de Madrid diuen que en la sessió del Congrés d'aquesta tarda han parlat Guerra del Río i d'altres, però no es va arribar a una votació pel motiu que el president de la Cambra Besteiro, va cridar a una reunió a tots els caps de minoria per tal que es possessin d'acord. El resultat d'aquesta reunió fou el de que la Comissió encarregada d'elaborar el projecte de Constitució es fes seva l'esmena del senyor Alcalà Zamora amb algunes modificacions.

No cal dir que continuen els moments d'emoció que déiem ahir i estem pendants de l'esmentada transcendental votació per determinar l'actitud de Catalunya vers l'Estat Espanyol.

Són moments de serenitat, però també de mantenir cadascú amb fermesa els seus ideals. Cal que ens recordem de les promeses que cada home i cada partit feia a Catalunya en esdevenir la República.

Avui no volem ésser més explícits, però recomanem que tothom estigui vetllant el que passi a Madrid i es prepari a complir amb el seu deure i a sacrificar-se, si arriba el cas.

ne, o sigui una empresa enlairada; aquest és el secret de la seva eficiència. La mateixa massa guerrera que, enfront de Napoleó, va escriure les planes de Bailèn i Girona, enfront d'abd-el-Krim, no ha pogut fer més que tacar-les amb el pesombre d'Annual. I no és precis que l'adversari estigui patent als ulls dels soldats. Hi ha prou en què sigui allunyat; hi ha prou en què el soldat, en vestir l'uniforme, ho faci per la possibilitat d'una empresa digna i no per pelar patates i rebre plantofades i, en el cas d'usar armes, fer-les servir amb noblesa i no per matar rates.

En el primer cas tindrà un ideal i serà exèrcit; en el segon, no el tindrà i serà una reunió d'individus descontents i aïllats.

Aquests són per mi, simplement, els secrets de la marcialitat i de l'eficiència en l'exèrcit.

GESTUS